

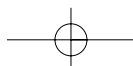
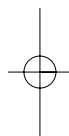
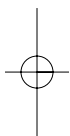
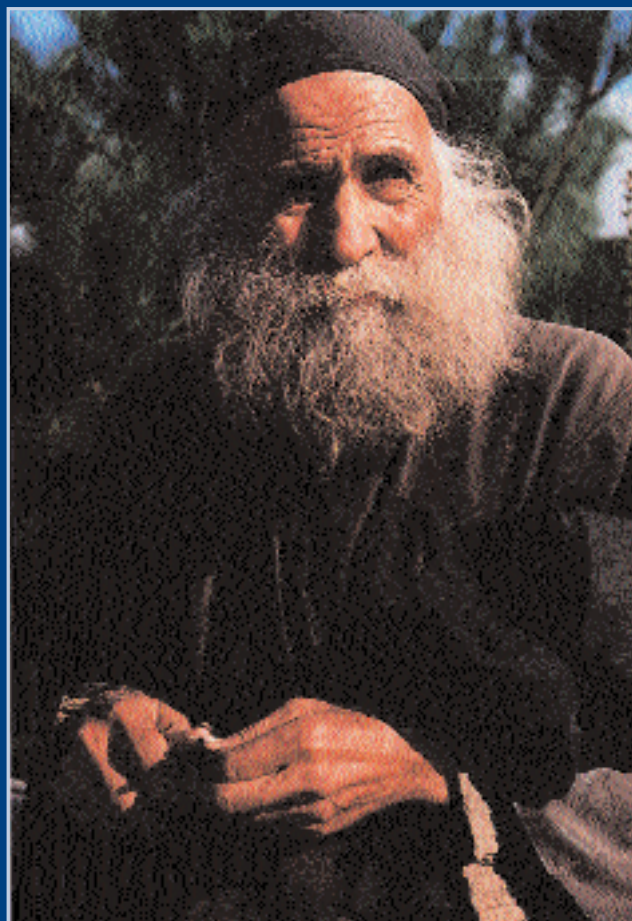
Νεανικά Άγκυροβολήματα

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ ΦΥΛΛΑΔΙΟ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ

ΙΕΡΑΠΥΤΝΗΣ ΚΑΙ ΣΗΤΕΙΑΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ

ΤΕΥΧΟΣ 23ο ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2004

Προλογικό

«... καί προσκαλεσάμενος (ὁ Ἰησοῦς) παιδίον ἔστησεν αὐτό ἐν μέσῳ αὐτῶν καὶ εἶπεν· ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐάν μὴ στραφῆτε καὶ γέννησθε ὡς τὰ παιδιά, οὐ μὴ εἰσέλθητε εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν» (Ματθ. 18, 2-3).

Βρισκόμαστε στὴν ἀρχὴ ἑνὸς καινούριου χρόνου καὶ ἀναρωτιέμαι ἂν ἔχουμε κάτι νὰ ποῦμε στὰ νέα παιδιά, κάτι πού ἀξίζει νὰ εἰπωθεῖ μέσα στὰ τόσα σημαντικά-ἀσήμαντα πού λέγονται. Σκέφτηκα, λοιπόν, τὸ λόγο τοῦ Χριστοῦ, πού μιλά γιὰ τὰ παιδιά καὶ γιὰ ὅσους γίνονται παιδιά καὶ λέει πὼς σ' αὐτούς ἀνήκει ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Ἡ βασιλεία αὐτή, ὅμως, ξεκινᾷ τώρα καὶ εἶναι ἡ προσδοκία ὅλης τῆς κτίσεως γιὰ νὰ καταλαγιάσει ἀπὸ τὰ δεινά της, νὰ εἰρηνέψει. Ξεκινᾷ τὴν ὑπαρξή της τώρα, σέ τοῦτο τὸν κόσμο, μέσα ἀπὸ τὴν ὑπαρξὴ τέτοιας λογῆς παιδιῶν πού δὲ ξέρουν νὰ λένε δικό μου-δικό σου καὶ νὰ τὰ θένε ὅλα δικά τους. Στὴν μακάρια παι-

δικὴ ἀπλότητα δὲν χωροῦν ὅλα τοῦτα πού γεννοῦν τόσους καὶ τόσους πειρασμούς καὶ θλίψεις καὶ σ' αὐτὴν πρέπει νὰ ἐπιστρέψουμε.

Εἶναι γραμμένο στό γεροντικό πὼς δύο μοναχοὶ ζοῦσαν εἰρηνικά καὶ ἀγαπημένα γιὰ χρόνια. Κάποτε λέει ὁ ἕνας στὸν ἄλλο. Τόσα χρόνια ζοῦμε μαζί καὶ ποτέ δὲ μαλώσαμε. Νὰ μαλώσουμε, λοιπόν, γιὰ νὰ δοῦμε τί εἶναι αὐτό πού

κάνει τούς ἀνθρώπους ἄνω κάτω.

Καὶ πὼς θὰ γίνε αὐτό, ρωτᾷ ὁ ἄλλος; Θὰ βάλουμε λέει ὁ πρῶτος ἕνα σταμνὶ στὴ μέση καὶ θὰ πῶ πὼς εἶναι δικό μου καὶ σύ θὰ λές πὼς εἶναι δικό σου καὶ ἔτσι θὰ μαλώσουμε. Βάζουν τὸ σταμνὶ στὴ μέση καὶ λέει ὁ πρῶτος· τὸ σταμνὶ εἶναι δικό μου. Ἀφοῦ εἶναι δικό σου, τοῦ λέει ὁ δεύτερος, πάρε το καὶ πήγαινε στὴν εὐχὴ τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἔτσι δὲ μπόρεσαν νὰ μαλώσουν.

παπα Νικόλας Ἀλεξάκης

Τό βλογημένο μαντρί

Κάθε χρόνο ὁ Ἅγιος Βασίλης τίς παραμονές τῆς Πρωτοχρονιάς γυρίζει ἀπό χώρα σέ χώρα κι ἀπό χωριό σέ χωριό, καί χτυπᾷ τίς πόρτες γιά νά δεῖ ποιός θά τόν δεχτεῖ μέ καθαρή καρδιά. Μιά χρονιά λοιπόν πῆρε τό ραβδί του καί τράβηξε. Ἦτανε σάν καλόγερος ἀσκητής, ντυμένος μέ κάτι μπαλωμένα παλιόρασα, μέ χοντροπάπουτσα στά ποδάρια του καί μ' ἓνα ταγάρι περασμένο στόν ὦμο του. Γι' αὐτό τόν παίρνανε γιά διακονιάρη καί δέν τ' ἀνοίγανε τήν πόρτα. Ὁ Ἅγιος Βασίλης ἔφευγε λυπημένος, γιατί ἔβλεπε τήν ἀπονιά τῶν ἀνθρώπων καί συλλογιζότανε τούς φτωχοῦς πού διακονεῦσαν, ἐπειδῆς ἔχουνε ἀνάγκη, μ' ὅλο πού αὐτός ὁ ἴδιος δέν εἶχε ἀνάγκη ἀπό κανέναν, κι οὔτε πεινοῦσε, οὔτε κρύωνε.

Ἄφοῦ βολόδειρε ἀπό δῶ κι ἀπό κεῖ, κι ἄφοῦ πέρασε ἀπό χῶρες πολλές κι ἀπό χιλιάδες χωριά καί πολιτεῖες, ἔφταξε στά ἑλληνικά τά μέρη, πού ἔναι φτωχός κόσμος. Ἄπ' ὅλα τά χωριά πρόκρινε τά πιό φτωχά, καί τράβηξε κατά κεῖ, ἀνάμεσα στά ξερά βουνά πού βρισκότανε κάτι καλύβια, πεινασμένη λεμπεσουριά.

Περπατοῦσε νύχτα κι ὁ χιονιάς βογγοῦσε, ἡ πλάση ἦτανε πολύ ἄγρια. Ψυχή ζωντανή δέν ἀκουγότανε, ἐξόν ἀπό κανένα τσακάλι πού

γάβγιζε.

Ἄφοῦ περπάτησε κάμποσο, βρέθηκε σ' ἓνα ἀπάγκειο πού ἔβοσκε ὁ ἀγέρας ἀπό ἓνα μικρό βουνό, κ' εἶδε ἓνα μαντρί κολλημένο στά βράχια. Ἄνοιξε τήν αὐλόπορτα πού ἦτανε κανωμένη ἀπό ἄγρια ρουπάκια καί μπῆκε στή μάντρα. Τά σκυλιά ξυπνήσανε καί πιάσανε καί γαβγίζανε. Πέσανε ἀπάνω του νά τόν σκίσουνε· μά, σάν πῆγαινε κοντά του, σκύψανε τά κεφάλια τους καί σερνότανε στά ποδάρια του, γλύφανε τά χοντροπάπουτσά του, γρούζανε φοβισμένα καί κουνούσανε παρακαλεστικά τίς οὔρες τους.

Ὁ Ἅγιος σίμωσε στό καλύβι τοῦ τσομπάνου καί χτύπησε τήν πόρτα μέ τό ραβδί του καί φώναξε:

«Ἐλεῆστε με, χριστιανοί, γιά τίς ψυχές τῶν ἀποθαμένων σας! Κι ὁ Χριστός μας διακόνειψε σάν ἦρθε σέ τοῦτον τόν κόσμο!».

Ἡ πόρτα ἄνοιξε καί βγήκε ἓνας τσόμπανης, παλληκάρι ὡς εἰκοσιπέντε χρονῶ, μέ μαῦρα γένεια· καί, δίχως νά δεῖ καλά-καλά ποιός χτυποῦσε τήν πόρτα, εἶπε στόν γέροντα:

«Πέρασε μέσα σ' ἄρχοντικό μας νά ζεσταθεῖς! Καλή μέρα καί καλή χρονιά!».

Αὐτός ὁ τσομπάνης ἦτανε ὁ Γιάννης ὁ Μπαΐικας, πού τόν λέγανε Γιάννη

Βλογημένον, ἄνθρωπος ἀθῶος σάν τά πρόβατα πού βόσκαγε, ἀγράμματος ὀλότελα.

Μέσα στήν καλύβα ἔφεγγε μέ λιγοστό φῶς ἓνα λυχνάρι. Ὁ Γιάννης, σάν εἶδε στό φῶς πῶς ὁ μουσαφίρης ἦτανε γέροντας καλόγερος, πῆρε τό χέρι του καί τ' ἀνασπάστηκε καί τό ἔβαλε ἀπάνω στό κεφάλι του. Ὑστερα φώναξε τή γυναῖκα του, ὡς εἴκοσι χρονῶ κοπελούδα, πού κουνούσε τό μωρό τους μέσα στήν κούνια. Καί κείνη πῆγε ταπεινά καί φίλησε τό χέρι τοῦ γέροντα, κ' εἶπε: «Κόπιασε, παπποῦ, νά ξεκουραστεῖς».

Ὁ Ἅγιος Βασίλης στάθηκε στήν πόρτα καί βλόγησε τό καλύβι κ' εἶπε: «Βλογημένοι νά ἴσαστε, τέκνα μου, κι ὄλο τό σπιτικό σας! Τά πρόβατά σας νά πληθαίνουνε ὡς τοῦ Ἰώβ μετά τήν πληγήν καί ὡς τοῦ Ἀβραάμ καί ὡς τοῦ Λάβαν! Ἡ εἰρήνη τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ νά εἶναι μαζί σας!».

Ὁ Γιάννης ἔβαλε ξύλα στό τζάκι καί ξεχύλισε ἡ φωτιά. Ὁ Ἅγιος ἀπίθωσε σέ μιά γωνιά τό ταγάρι του, ὕστερα τό μπαλωμένο τό ράσο του κι ἀπόμεινε μέ τό ζωστικό του. Τόν βάλανε κ' ἔκατσε κοντά στή φωτιά, κ' ἡ γυναῖκα τοῦ ἔβαλε καί μιά μαξιλάρα ν' ἀκουμπήσει.

Ὁ Ἅγιος Βασίλης γύρισε κ' εἶδε γύρω του καί ξανάπε μέσα στό στόμα του:

«Βλογημένο νά ἴναι τοῦτο τό καλύ-

βι!».

Ὁ Γιάννης μπαινόβγαине γιά νά φέρει τό νά καί τ' ἄλλο. Ἡ γυναῖκα του μαγείρευε. Ὁ Γιάννης ξανάρριξε ξύλα στή φωτιά.

Μονομιᾶς φεγγοβόλησε τό καλύβι μέ μιά ἀλλιώτικη λάμψη καί φάνηκε σάν παλάτι. Τά δοκάρια σάν νά ἴτανε μαλαμοκαπνισμένα, κ' οἱ πιτιές πού ἦτανε κρεμασμένες σάν νά γινήκανε χρυσά καντήλια, καί τά τυροβόλια κ' οἱ καρδάρες καί τ' ἄλλα τά σύνεργα πού τυροκομοῦσε ὁ Γιάννης, λές κ' ἦτανε διαμαντοκολλημένα. Καί τά ξύλα πού καιγότανε στή φωτιά εὐωδιάζανε σάν μοσχολίβανο καί δέν τρίζανε τά ξύλα τῆς φωτιᾶς, παρά ψέλνανε σάν τούς ἀγγέλους πού ἴναι στόν Παράδεισο.

Ὁ Γιάννης ἦτανε καλός ἄνθρωπος, ὅπως τόν ἔφτιαξε ὁ Θεός. Φτωχός ἦτανε, εἶχε λιγοστά πρόβατα, μά πλούσια καρδιά. «Τῆ πτωχεῖα τά πλούσια!».

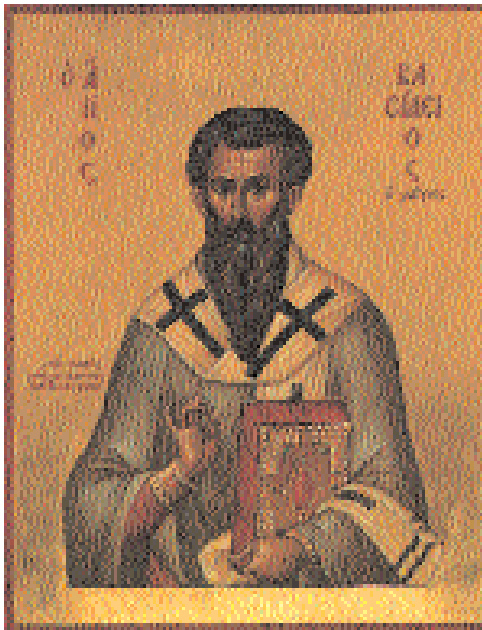
Ἦτανε αὐτός καλός, μά εἶχε καί καλή γυναῖκα. Κι ὅποιος τύχαινε νά χτυπήσει τήν πόρτα τους, ἔτρωγε κ' ἔπινε καί κοιμότανε. Κι ἄν ἦτανε καί πικραμένος, εὔρισκε παρηγοριά. Γι' αὐτό κι ὁ Ἅγιος Βασίλης κόνεψε στό καλύβι τους, ξημερώνοντας Πρωτοχρονιά παραμονή τῆς χάρις του, κ' ἔδωσε τήν εὐλογία του.

Κείνη τή νύχτα τόν περιμένανε ὄλες οἱ πολιτεῖες καί τά χωριά τῆς οἰκουμένης, ἀρχόντοι, δεσποτάδες κ' ἐπίσημοι ἄνθρωποι, πλὴν ἐκεῖνος δέν

πήγε σέ κανέναν τέτοιον ἄνθρωπον, παρά πήγε στό μαντρί τοῦ Γιάννη τοῦ Βλογημένου.

Σάν βολέψανε τά πρόβατα, μπήκε μέσα ὁ Γιάννης καί λέγει στόν γέροντα:

-Γέροντα, μεγάλη χαρά ἔχω ἀπόψε πού ἦρθες, ν' ἀκούσουμε κ' ἐμεῖς κανένα γράμμα, γιατί δέν ἔχουμε ἐκκλησιά κοντά μας, μήτε κἄν ρημοκκλήσι. Ἐγώ ἀγαπῶ πολύ τά γράμματα τῆς θρησκείας μας, κι ἄς μὴν τά καταλαβαίνω, γιατί εἶμαι ξύλο ἀπελέκητο. Μιά φορά μᾶς ἦρθε ἕνας γέροντας Ἁγιοιορίτης καί μᾶς ἄφησε τούτη τὴν ἀγιωτικὴ φυλλάδα, κι ἂν λάχει νά περάσει κανένας γραμματιζούμενος καμμιά φορά, τὸν βάζω καί τὴν διαβάζει. Ἐγώ ὄλα-ὄλα τά γράμματα πού ξέρω εἶναι τρία λόγια πού τά ἔλεγε ἕνας γραμματιζούμενος, πού ἔβγαζε λόγο στό χωριό, δυὸ ὥρες ἀπὸ δῶ, κι ἀπὸ τίς πολλές φορές πού τά ἔλεγε, τυπωθήκανε στή θύμισή μου. Αὐτός ὁ γραμματικός ἔλεγε καί ξανάλεγε: «Σ' κώνιτι οὐ μήτηρ του κι' τούν ἀνισπάζι κι' τοῦ λέγ': Τέκνου μου! Τέκνου μου!». Αὐτά τά γράμματα ξέρω...

Ἦτανε μεσάνυχτα. Ὁ ἀγέρας βογγοῦσε. Ὁ Ἁγιος Βασίλης σηκώθηκε ἀπάνω καί στάθηκε γυρισμένος κατὰ τὴν ἀνατολή κ' ἔκανε τὸν σταυρό του τρεῖς φορές.

Ἦστερα ἔσκυψε καί πήρε ἀπὸ τὸ ταγάρι του μιά φυλλάδα κ' εἶπε:

«Εὐλογητός ὁ Θεὸς ἡμῶν πάντοτε, νῦν καί ἀεὶ καί εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων!».

Ὁ Γιάννης πήγε καί στάθηκε ἀπὸ πίσω του καί σταύρωσε τά χέρια του. Ἡ γυναίκα βύζαξε τὸ μωρό καί πήγε καί κείνη καί στάθηκε κοντὰ στόν ἄνδρα της.

Κι ὁ γέροντας εἶπε τὸ «Θεὸς Κύριος» καί τ' ἀπολυτίκιο τῆς Περιτομῆς «Μορφὴν ἀναλλοιώτως ἀνθρωπίνην προσέλαβες» χωρὶς νά πεῖ καί τὸ δικό του τ' ἀπολυτίκιο, πού λέγει: «Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος σου». Ἐψελνε γλυκά καί ταπεινά, κι ὁ Γιάννης κ' ἡ Γιάναινα τὸν ἀκούγανε μέ κατάνυξη καί κάνανε τὸν σταυρό τους. Κ' εἶπε ὁ Ἁγιος Βασίλης τὸν Ὅρθρο καί τὸν Κανόνα τῆς ἑορτῆς «Δεῦτε λαοί, ἄσωμεν», χωρὶς νά πεῖ τὸν δικό του Κανόνα «Σοῦ τὴν φωνὴν ἔδει παρεῖναι, Βασιλείε». Κ' ἕστερα εἶπε ὅλη τὴ

Λειτουργία, κ' ἔκανε ἀπόλυση.

Καθήσανε στό τραπέζι καί φάγανε, ὁ Ἅγιος Βασίλειος ὁ Μέγας, ὁ Γιάννης ὁ Βλογημένος, ἡ γυναίκα του κι ὁ μπαρμπα-Μᾶρκος ὁ Βουβός, πού τόν εἶχε συμμαζέψει ὁ Γιάννης καί τόν βοηθοῦσε.

Καί, σάν ἀποφάγανε, ἔφερε ἡ γυναίκα τήν βασιλόπιττα καί ἔβαλε ἐπάνω στό σοφρά. Κι ὁ Βασίλης πῆρε τό μαχαίρι καί σταύρωσε τήν βασιλόπιττα κ' εἶπε:

«Εἶς τό ὄνομα τοῦ Πατρός καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος!».

Κ' ἔκοψε τό πρῶτο τό κομμάτι κ' εἶπε: «Τοῦ Χριστοῦ», ἔκοψε τό δεύτερο κ' εἶπε: «Τῆς Παναγίας», κ' ὕστερα ἔκοψε τό τρίτο καί δέν εἶπε: «Τοῦ Ἁγίου Βασιλείου», ἀλλά εἶπε: «Τοῦ νοικύρη τοῦ Γιάννη τοῦ Βλογημένου!».

Πετάγεται ὁ Γιάννης καί τοῦ λέγει:

«Γέροντα, ξέχασες τόν Ἁγιο-Βασίλη!»

Τοῦ λέγει ὁ Ἅγιος:

«Ἀλήθεια, τόν ξέχασα!»

Κ' ἔκοψε ἓνα κομμάτι κ' εἶπε:

«Τοῦ δούλου τοῦ Θεοῦ Βασιλείου!»

Ἦστερα ἔκοψε πολλά κομμάτια, καί σέ κάθε ἓνα πού ἔκοβε ἔλεγε: «τῆς νοικοκυρᾶς», «τοῦ μωροῦ», «τοῦ δούλου τοῦ Θεοῦ Μάρκου τοῦ μογιλάλου», «τοῦ σπιτιοῦ», «τῶν ζωντανῶν», «τῶν φτωχῶν». Λέγει πάλι ὁ Γιάννης στόν Ἅγιο:

«Γέροντα, γιατί δέν ἔκοψες γιά τήν ἀγιωσύνη σου;»

Τοῦ λέγει ὁ Ἅγιος:

«Ἐκοψα, εὐλογημένε!»

Μά ὁ Γιάννης δέν κατάλαβε τίποτα, ὁ καλότυχος!

Ἦστρωσε ἡ γυναίκα γιά νά κοιμηθοῦνε. Σηκωθήκανε νά κάνουνε τήν προσευχή τους. Ὁ Ἅγιος Βασίλης ἄνοιξε τίς παλάμες του κ' εἶπε τή δική του τήν εὐχή, πού τή λέγει ὁ παπάς στή Λειτουργία:

«Κύριε ὁ Θεός μου, οἶδα ὅτι οὐκ εἰμί ἄξιος, οὐδέ ἱκανός ἵνα ὑπό τήν στέγην εἰσέλθης τοῦ οἴκου τῆς ψυχῆς μου...».

Σάν τελείωσε τήν εὐχή κ' ἔτοιμαζότανε νά πλαγιάσουνε, τοῦ λέγει ὁ Γιάννης:

«Ἐσύ, γέροντα, πού ξέρεις τά γράμματα, πές μας σέ ποιά παλάτια ἄραγες πῆγε ἀπόψε ὁ Ἁγιο-Βασίλης; Οἱ ἀρχόντοι κ' οἱ βασιλιάδες τί ἁμαρτίες μπορεῖ νά χουνε; Ἐμεῖς οἱ φτωχοί εἴμασταν ἁμαρτωλοί καί κακορρίζικοι, ἐπειδῆς ἡ φτώχεια μᾶς κάνει νά κολαζόμαστε».

Ὁ Ἅγιος Βασίλης δάκρυσε. Σηκώθηκε πάλι ἀπάνω, ἄπλωσε τίς ἀπαλάμες του καί ξαναεἶπε τήν εὐχή του ἀλλιῶτικα:

«Κύριε ὁ Θεός μου, οἶδας ὅτι ὁ δοῦλός σου Ἰωάννης ὁ ἀπλοῦς ἐστιν ἄξιος καί ἱκανός ἵνα ὑπό τήν στέγην αὐτοῦ εἰσέλθης, ὅτι νήπιος ὑπάρχει, καί τῶν τοιούτων ἐστίν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν...».

Καί πάλι δέν κατάλαβε τίποτα ὁ Γιάννης ὁ καλότυχος, ὁ Γιάννης ὁ Βλογημένος.

(Φώτη Κόντογλου, «Τό βλογημένο

Μιά άλλη θεώρηση του πλούτου

Την ώρα που θα διαβάζονται αυτές οι γραμμές θα έχουν σβήσει τα έορταστικά λαμπιόνια, θα έχουν ξεστολιστεί τα δέντρα και όλος ο έξωτερικός επιφανειακός καταναλωτικός διάκοσμος θα έχει σταματήσει. Αναρωτιέμαι τί μπορούν να πούν όλα αυτά, πόση αξία μπορούν να έχουν, πόσο μπορούν να αγγίξουν έσωτερικά ή να ώραιοποιήσουν μιά κατάσταση. Μοῦ φαίνεται ότι πάντα αυτές οι έορτές είναι ή αποθέωση τῶν αντιθέσεων από τή μιά άνθρωποι κάθε ηλικίας να ψάχνουν στά προαύλεια τῶν Έκκλησιῶν ή όπουδήποτε άλλοῦ, ένα ροῦχο μεταχειρισμένο, σέ καλή κατάσταση για να μπορεί να φορεθῆ, άνθρωποι να στέκονται στήν οὔρα για να πάρουν ένα πιάτο φαί από κάποια ένορία και από τήν άλλη, λαμπερά ροῦχα, έορταστική ατμόσφαιρα και προτάσεις για ρεβεγιόν σέ κοσμοπολίτικα στέκια.

Διαβάζοντας ένα ρεπορτάζ τῆς έφημερίδας «Καθημερινή» (19.12.2004) για τήν οικονομική κατάσταση τῶν Έλλήνων, όπου οι αριθμοί και μαθηματικά ξεακριβώνουν τό μέγεθος τῆς φτώχειας στήν πατρίδα μας (2η θέση στή φτώχεια στήν Ε.Ε.), όπου στατιστικά πλέον τό 50% τῶν Έλλήνων τά βγάζουν δύσκολα πέρα μέ καθημερινή πάλη για τά στοιχειώδη, τό 30% είναι ή μεσαία τάξη που συρρικνώνεται διαρκῶς και δανείζεται συνέχεια για να τά βγάλει πέρα, και μόνο τό 20% τῶν συμπατριωτῶν μας ανήκει στήν ύψηλή εισοδη-

ματική τάξη, που μπορεί εύκολα να ίκανοποιῆ κάθε καταναλωτική διάθεση, μοῦ έρχεται στό νοῦ, ό Μ. Βασίλειος μέ τό λόγο του «κατά πλουτούντων», που τόν παραθέτουμε παρακάτω, για να σκεφθοῦμε μόνο πῶς «ἀρκεῖ εἰς ἄνθρωπος ζήλω πεπυρωμένος δλόκληρον διορθῶσαι δήμον»

«Έκείνος που αγαπάει τόν “πλησίον ὡς εαυτόν” δέν πρέπει να έχει τίποτε περισσότερο από τόν πλησίον. Όσο περισσότερο σοῦ περισσεύουν τά χρήματα, άλλο τόσο σοῦ λείπει ή αγάπη. Θα σοῦ πῶ κάτι που θα σοῦ φανεῖ παράξενο, αλλά πέρα για πέρα ἀληθινό: “Όσο σκορπίζεται ό πλοῦτος, ὅπως ό Κύριος θέλει, τόσο πίο πολύ εἶναι δικός σου. “Αν τόν φυλᾶς, δέν θα τόν έχεις· αν τόν σκορπίζεις, δέν τόν χάνεις. Λέγεις ότι τόν πλοῦτο τόν χρειάζεσαι, τίς περισσότερες ὅμως φορές ξεπερνᾶς μέ τή χρήση τά ὅρια. “Έχεις πολλά ὀχήματα. “Έχεις πλήθος από ἄλογα που ξέρεις τό γενεαλογικό τους δένδρο και που καμαρώνεις για τήν εὐγένεια τῶν πατέρων τους, σάν να ἦσαν ἄνθρωποι. Φορᾶνε χαλινάρια και ζῶνες και λαιμαργιές από ἀσήμι και από χρυσάφι. Τούς ρίχνεις πάνω χαλιά και τά στολίζεις σάν γαμπρούς. “Έχεις πολυάριθμα μουλάρια που τά διαιρείς ἀνάλογα μέ τά χρώματά τους... “Όταν τελικά δέν καταφέρνεις να ξοδεύεις τά πλοῦτη σου μέ ὄλες αυτές τίς φαντασίες, τότε τά κρύβεις στή γῆ. Φοβερή τρέλλα. “Όταν τό χρυσάφι ἦταν κρυμμένο στή γῆ

ἔφαχνες νά τό βρεῖς. Τώρα πού τό ἔχεις στό χέρι, ἀγωνίζεσαι νά τό καταγωνιάσεις πάλι στή γῆ. Ξέρω πολλούς πού νηστεύουν, προσεύχονται, στενάζουν καί γενικά ἐφαρμόζουν μιὰ ἀδάπανη εὐσέβεια. Ἄλλά δέν δείχνουν κανένα ἐνδιαφέρον νά δαπανήσουν ἔστω καί ἓνα ὄβολό γιά τούς φτωχοῦς. Ποιό εἶναι τό ὄφελός τους ἀπό τήν ἄλλη ἀρετή; Τέτοιοι ἄνθρωποι δέν κάνουν γιά τή βασιλεία τῶν οὐρανῶν...

Δικαιολογεῖσαι ὅτι δέν ἔχεις χρήματα. Συμφωνῶ καί ἐγώ μαζί σου. Φτωχός ὅμως εἶναι ἐκεῖνος πού τοῦ λείπουν πολλά. Αὐτό ὅμως πού σέ κάνει νά σοῦ λείπουν πολλά δέν εἶναι ἡ φτώχεια, ἀλλά ἡ ἀκόρεστη ἐπιθυμία σου.

Δικαιολογεῖσαι ὅτι τά πλούτη εἶναι ἀναγκαῖα γιά τά παιδιά. Νά μιὰ ὁμορφὴ δικαιολογία τῆς πλεονεξίας σου. Προβάλλεις τά παιδιά καί προσπαθεῖς ἔτσι νά βρεῖς δικαιολογία γιά τή συνείδησή σου. Τά παιδιά ἔχουν δικό τους Πατέρα καί δικό τους οἰκονόμο, τό Θεό... Ὅταν ζητοῦσες ἀπό τόν Θεό παιδιά, ὅταν παρακαλοῦσες νά γίνεις Πατέρας, μήπως πρόσθετες καί τά λόγια: “δῶσε μου παιδιά γιά νά παρακούσω τίς ἐντολές σου; Καί ποιός σέ βεβαιώνει γιά τήν καλή πρόθεση τοῦ παιδιοῦ, ὅτι σωστά θά χρησιμοποιήσει τά χρήματα πού θά τοῦ ἀφήνεις;”» (Μέγας Βασίλειος).